

POSTANOWIENIE

3 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2023 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa [X] spółki akcyjnej w W.

przeciwko R. T.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej R. T.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 1 lutego 2023 r., V ACa 590/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od R. T. na rzecz [X] spółki akcyjnej w W. 2700 zł zwrot kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia R. T. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany R. T. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 1 lutego 2023 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (dalej: „pr.bank.”) w zakresie skutków niedochowania przez bank obowiązku wezwania kredytobiorcy do zapłaty przed złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy oraz poinformowania klienta banku o możliwości zmiany warunków umowy w drodze restrukturyzacji zobowiązania dopiero w piśmie o wypowiedzeniu umowy, a także art. 5 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: „u.k.k.”) w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. w zakresie dopuszczalności wyliczenia roszczeń odsetkowych od kwot stanowiących koszt kredytu.

W odpowiedzi na skargę powód wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1

k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Nie ulega wątpliwości, że potrzeba wykładni przepisów budzących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko wtedy, gdy dokonanie określonej wykładni będzie miało wpływ na wynik sprawy, a więc na treść zaskarżonego orzeczenia. Taka sytuacja w przypadku niniejszej skargi nie zachodzi. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), powodowy bank w piśmie z 16 lipca 2020 r. (k. 19 akt sprawy) wezwał pozwanego, z powodu niedotrzymania warunków przedmiotowej umowy, do dokonania w terminie 14 dni roboczych, licząc od dnia otrzymania pisma, spłaty zadłużenia przeterminowanego. Jednocześnie poinformowano pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Wskazano też, że w przypadku nieskorzystania przez pozwanego z powyższych uprawnień, umowa zostanie wypowiedziana, co oznacza obowiązek uregulowania zobowiązań wynikających z umowy do końca okresu wypowiedzenia. Powyższe pismo zostało dwukrotnie awizowane i 4 sierpnia 2020 r. zwrócone do nadawcy. Dopiero w kolejnym piśmie z 15 sierpnia 2020 r., z uwagi na bezskuteczny upływ wskazanego w wezwaniu do zapłaty terminu, bank dokonał wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, licząc od daty doręczenia pisma. Pismo to zostało nadane na pocztę 17 sierpnia 2020 r., a po dwukrotnej awizacji zwrócone do nadawcy. Bank wystosował do pozwanego jeszcze jedno pismo zawierające wezwanie do zapłaty, które pozwany odebrał 23 października 2020 r. Co również w sprawie istotne, strony zawarły 30 października 2020 r. porozumienie w zakresie spłaty zadłużenia pozwanego, z którego pozwany nie wywiązał się, dokonując jedynie jednej wpłaty na rzecz powoda. Postulowana przez skarżącego wykładnia art. 75c pr.bank. nie ma zatem związku ze stanem faktycznym ustalonym przez Sądy *meriti*.

Poza tym Sąd Najwyższy ostatnio wypowiadał się już obszernie o obowiązках banku przewidzianych w art. 75c i następstwach ich niedochowania dla skuteczności wypowiedzenia umowy kredytu (zob. m.in. wyroki: z 8 marca 2023 r., II CSKP 832/22; z 27 kwietnia 2023 r., II CSKP 1022/22; z 15 maja 2023 r., II CSKP 489/22; z 16 maja 2023 r., II CSKP 862/22). Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów, że kolejna wypowiedź w tym przedmiocie jest niezbędna.

Nie jest też uzasadnione żądanie dokonania wykładni art. 5 pkt 7 u.k.k. w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 pr.bank. Po pierwsze, skarżący nie przedstawił rozbieżności w orzecznictwie, jakie rzekomo miałyby występować na tle wykładni tych przepisów. Tymczasem, potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitego lub utrwalonego orzecznictwa, zwłaszcza Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna.

Po drugie, podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma za przedmiot analizę konkretnych przepisów i do tego się ogranicza, a więc nie polega na jednoczesnej wykładni kilku przepisów i poszukiwaniu na tej podstawie określonej normy prawnej, która mogła albo nie mogła zostać zastosowana w zindywidualizowanej sprawie objętej skargą kasacyjną (postanowienie SN z 13 stycznia 2022 r., I CSK 1467/22).

Po trzecie, uszło uwadze skarżącego, że Sąd Najwyższy w wyroku z 30 stycznia 2019 r., I NSK 9/18, wyjaśnił m.in., że na tle przepisów ustawy o kredycie konsumenckim oraz dyrektywy 2008/48 nie ma podstaw do obciążania konsumenta odsetkami od kosztów kredytu, nawet w wypadku udzielenia kredytu w celu sfinansowania tych kosztów.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c.

w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)

[AŁ]